

ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לְבָב הַבִּיאוֹ חַח יְנוּם וְמַבְעַת וְכֵל כְּלֵי זָהָב וְכֶבֶשׂ (לה, כב)

ברש"י על הנשים היינו כשבודם על הנשים ובבדעת זקנים מב

החותס' ביאר כי יתר שהנשים תרמו בשמחה גדולה ובאו עם

בזהוב עודם עליהם ותרמו לשכנן משא"כ בעגל לא התירו לב

ליק התכשיטין אלא ויתפרקו בעל כרחן זהה שאיתה במדרש

של הון נקרה ולא נבעת דהינו דלעגל תרמו הכל משא"כ כאן במש

תרמו רק נדיבי לב וזה היפך מהנשים והוסיפו הדעת זקנים דלאכ

הנשים שניתן להם יום טוב של ראש חדש וזהו ר"ח ניסן ואגב

ר"ח ניתן להם כל ראש חדש עי"ש והוא ב"ע מנהג הנשים

לעשות מלאכה בראש חדש כי יום טוב הוא להם אבל איןנו מ

אייה תשולם זה בדוקא ר"ח למה שתרמו לשכנן בשמתה והנה

למנון מה כתוב וייש את הכיר נחתת ואת לנו נחתת במראות הצד

וכו ופרש"י שם רבינו ה"י מואס בהם כי בהן הנשים מתקש

ואל הקב"ה לקבל כי אלו חביבים עלי מן הכל של עילן ידיהם העכ

הנשים צבאות רבות וכוי עי"ש (ואגב צרייך לחלק מהחומר שקבל מ

בלי אייה היסוס אף שפרש"י כי כאן מקום ומה ואולי משום דבר מר

הצבאת נעשו הכיר וכנו לרוחצת הכהנים והשકאות סוטה ע"כ ח

משה לעשות מהם) נמצא דכח הנשף ה"י להטיל רוח חיים לאלו ש

על סוף היושם והם מחדרים שאיפה ללחים וכן עניין המשכן דזה מפל

דגם לאחר העגל יש ביד האדם לזכות להשתרא השכינה ולכך נקון

משכן העדות עדות הוא דויתר להם החט ומשרה שכינתו בינויהם וא

הmeshken נתן חיים חדשות לכל ישראל שלא יתיאשו ח"ז בגל נפילת

להפק יש לאל ידם להויר השכינה על כן נאה להן נשים לתרו

בשמחה גדולה לשכנן כי להן הכח להתחרש כנשר נערורייכי ואולי זו

מה שניתן לנשים ג' מצות של חלה, נר, וטהרה כי יש להם עצימות

להתחדש בכל חדש וע"כ ניתן להם בדוקא היום טוב של ראש חדש כ

כוחם רב להתחילה מחדש ולהתיגע וח"ז להתיIAS ממה שנפלו לידי

חט וע"כ זכו לפיקרי דר"א ע"י חרומת המשכן בשמחה ליו"ט של

ראש חדש. ור

. ואיתא בפרק

א"ד [מ"ה] מפרק דרכי אליעזר לפי שלא רצו
שם ליתן נמיין לבעליהם במעשה העגל י"ז
ב"כ נתן להן הקב"ה שכון שהוא ממשמות ראשי
דדים יותר מהאנשים. (א) (ט) ושמעתימachi הרוב
וזודה טעם לדבר לפי שהמועדים נתקנו בנגד

אבות פסח בנגד אברהם דכתיב (בראשית י"ח ו')

ושי ועשוי עוגות ופסח היה שבועות בנגד יצחק

תקיעת שופר של מתן תורה היה בשופר מאילו
ל יצחק. סוכות בנגד יעקב דכתיב (בראשית לג ז')

למקנהו עשה סוכות י"ז ויב' ראשי חדש שבטים י'

גם הם (נקראים מועדים י"ח בנגד י"ב שבטים י')
ישחתאו בעגל ניטלו מהם וניתנו לנשותיהם [ט]

לזכר שלא היו באותו חטא:

(16) ס' 6 מ' 5

of the Sanctuary which was to represent "the moral 'keeping holy' of one's acts and efforts" was קדוש דם ורגלים made out of the women's mirrors. Mirrors are articles which lay stress on the physical bodily appearance of people being an object of special consideration. So that it was shown that the physical sensual side of human beings is not merely not excluded from the sphere which is to be sanctified by the Mikdosh, but that it is the first and most essential object of this sanctification. After all, at rock bottom, as Man has complete free will in moral matters, it is just this side of human nature which is necessary to come under the influence of the Mikdosh, if the sanctification of life which is aimed at, is to be achieved.

(1)

ונא בינתן התהאות
ונענני שאמרו על עשה לו עוז כנגורו זכתה עוז לא זכה מנגראן
שנאמר העיקד על האטה והקדשה וגם נמשל על תאה התרומרית ובענותינו הרביכת הרשינו אנסים עד שנשאנו רך על תאה
התמרית לבר וכאלו לא נבראו רך להז יצירת הבתאות והמה כתולכלבן וסזהמן עזם בתאות יותם מכהמתה עד
שחספאיו עצמן בטומאת נשוי חביריהם ואכליהם טמאים ומטמאים במעשייהם יותם המשל והגמל
ונענשיל לזה במגדל ציהה מלאתנו ונוי תכניתו נעהלה על כל ושם טוב וויש מלאכה לא נערכה אליו וענן לא
רעה אליו ביטו וכוא אדר ועשה ציר על הנגיד מימי המגדל בשער בצייר נאה ומוחזר והיה נראה בצייר כאלו
פסח נמי לחוליות וכולם היו לומדים ממענו נוי בנין המגדל אף שאינו נראה להם וכל העולם היו נהנים ממי נין
המגדל מציר הגדי. ואח"ב בא ארם אחד רע מעליים ולכלך החיזור בדברים מאיסים ומופרדים עד שהיה מאט
להתחל על העיזור ואפי' לחשוב כמחשבת היה הדבר מאים ומטריך כך נמסם מלאכת נוי המגדל במחשבת האדם
// כי באשר היה מתחיל לחשוב מחשבת נוי המגדל על רעיון מיאוס העיזור. וכמו כן הנמשל בעינה בדברים
הקרושים הגבויים מעל גבויים נמשל בדברים הקדושים ובאשר קמו הרשעים שנמשלו בכהמות נדמו והשתחו
תויר המשל בשחת בעיניהם מרואו. תואר הנמשל.

(17) כ' קמ"ג י' י"ז פ' 3

רמו למספר השנים שעמד בית ראשון ובית שני וכן מיציאת מצרים עד שבנה שלמה
את הבית כי המשכן במספרו. עם האותיות רמו לבית שני וכן משכן במספרו. רמו
לבית ראשון וכן העדת' חסר וא"ג וחשבונו ארבע מאות ושמונים שנה משיעיאו מצרים
עד שבנה שלמה את הבית ^ט, ומה שיחסר אחד מן החשבון לפי שבנה השנייה לצאתם
גבנה המשכן. וכל אלו החשובות ראה אותם משה ברוח הקדש, וזהו: אלה פקודי המשכן
משכן העדות.

פרק ל

(כא) אלה פקודי המשכן. כל אחד
מחלקי המשכן הפתוקים
למעלה (פרשת ויקח) הם אוטם הפקודים
שנאמר עליהם "ובשומות פקדו את כל
משורת משדים" ... ביד איתמר" (במדבר ד,
לבול). וזה כי כל אחד מהם קיה ראי
להיות נחشب ולחקרא בשם באשר הוא זה
הפרט, לא בלבד באשר הוא מזה הפין,
וככלשכן שצרכך זה על כל אחד מפלוי
סקדש אשר במשא בני קהת ^ט. וזהיא לא לא
נפסדו, אמרם זכרונות לברכה: שמاء
האמר אבד סברים ובittel סכניין, פלמוד

לומר עצי שטים עמידים (לעל לו, ט),
שעומדים לעולם גלגולמי עולם ^ט יומה
עב, א). ונמסך לא נפל דבר מהם ביד
האויבים ^ט, על הפק מה שקרה למקדש
שלמה וככלו, כמברא בחרבן בית ראשון,
על-ידי נטוראן, שלא נזכר שם דבר
מעוניין משפטן משה רבנו עליו השלום (דברי
הימים בלו, ז ריח). משפט העדת. ספר
מעלות זה המשכן, שבשבילם קיה ראי
לקיות נצחי ושלא לפל ביד אויבים:
ראשונה, קיה "משפן העדרת", שהייר בו
לחות העדות ^ט. ב', אשר פקד על פי
משה ^ט, קיה עבדת תלויים ביד
אייחמר. כי אם משמרת כל חלק המשכן

ביד איתמר קימתה ^ט. ד, ובצלאל בן אויר
בן חור למשה יהודה עשה. קיה ראש
אפני מלאכת הפסן וככלו, מיחסים
וצדיקים שבדור ^ט, ובכן שרתה שכינה
במעשי ירידם, ולא נפל ביד אויבים ^ט.
ט אבל מקדש שלמה שהיה עובי הפלאה
בו מצוריו, אָפַעֲלֵפִי שרטה בו שכינה
נפסדו חלקיו ^ט, והאזור תוק את ברק
הבית (מלכים ב כב, היז), ונפל בסוף הכל
ביד אויבים. אבל בית שני שלא היה בו גם
אחד מפל אלה התנאים, לא שרתה בו
שכינה ^ט, ונפל ביד אויבים, כי אמנים בית
שני לא היה "משפן העדרת", שלא היה בו
לחות העדרות ^ט, ולא פקד כי אם על-פי
ברesh ^ט (עורא א, א"ג), ולא היה שם בני
לו ^ט, כמו שהצד עזר באמרו: "זאכינה
בעם ובכאנים, ומבני לוי לא מצאי שם"
(שם ח, טו). וכן המתעשים בגבננו קיו
צדונים וצדורים ^ט, פמברא בספר עזרא ^ט
(ג, ז).

ט (כד) כל הזקב ^ט. העיר על קצתה הזקב
ונפסף והנחות שצנסה
במלאכת המשכן, קיה דבר מעט מאד
בערך אל העשר קיה בית ראשון,
פמברא בספר מילכים (מלכים א-ג, כ-ה, ז, מה-
לhn), ויזהר מפנו העשר קיה במבנה הורדוס.
ועם כל זה יותר התמיד מראה קבוע ה
בפסן של משה ממה שזכה במקדש
ראשון, ולא נראה כלל במקדש שני. ובזה
הורה שלא קצתה העשר וגאל הבניין יהיו
סבה להשרות השכינה בישראל, אבל רוץ
ה' את יראי ומעשייהם לשכנו בתוכם ^ט.

3 |

פ' ג' ז' א' י' ת'ז'

בפרשת פקורי באו במנין וביחסון ובמידה ובמשקל כל פרטி מלאכת המשכן, וזה מבנה של המלה "פקורי". והרי זה בנויגוד למבנה של המלה "זיקהל", שעניינה הכלל והתקהלה. ודוקא הפרשיות ויקהיל ופקורי באות ברוב הנסים ביחד ובמחובר. הכל ופרט.

שתי השקפות עולם ישן: האחת אומרת שהציבור והכלל הוא העיקר בחיה החברה, והאדם הפרט אין לו כל ערך וחישיבות כשהוא לעצמו. כל ערכו של הפרט הוא בתורborg במונט החברה הכללית. ובשביל תועלת הכלל אין להתחשב כלל עם חי היחיד, ויש להזכיר אלףים יחדים על מזבח החברה. והשנייה אומרת שככל העיקר הוא היחיד, האדם הפרט בלבד. הציבור תפקידו רק לשמש את היחיד, במרכזה עומד הפרט (בימינו יש מעין שתי השקפות אלו בקומוניזם מצד אחד ובאנרכיזם מצד שני).

שתי השקפות אין לפि רוח התורה. במידות שהتورה נדרשת בהן

יש "ככל העירק לפרט" ו"פרט העירק לכלל"¹. והעולם נברא לפि התורה (בוזהר: "אסתכל באוריתא וברא עלמא"²). ואף בעולם — הכלל ציריך לפרט והפרט ציריך לכלל. מצד אחד אמרו בגמרה: "ככל המקיים نفس אחת מישראל באילו קיים עולם מלא"³. הרי ככל ויחיד כשהוא לעצמו הוא "עולם מלא". ומהצד השני "זמי בעמך ישראל גוי אחד בארץ"⁴. כולם יחד הם עם אחד. ובמדרש ויקהיל אמרו: "בתוב אחד אומר 'המושcia במקספֶר צבאים לכללים בשם (לשון יחיד) יקרא'⁵, וכתווב אחד אומר לבלט שמות (לשון רבים) יקרא"⁶, כיצד יתקיימו שני כתובים אלו? אלא שהקב"ה מבקש לקרותם כאחד הוא קורא לכולם שם אחד והוא קורא לכל אחד ואחד, בשם אחד קורא אותו. כלומר: יש ערך להכלל, וזו "כולם בשם אחד", יש ערך להפרט, וזו "ככל אחד ואחד בשמו". ובמדרש שמות אמרו: "שקלים הם ישראל בצבא השמים, נאמר כאן — בישראל — שמות ("זאללה שמות בני ישראל") ונאמר בכוכבים שמות" וכו'. וכך גם בישראל יש ערך מיוחד להכלל וחישיבות מיוחדת להפרט.

ולפיכך באים ויקהיל ופקורי זה אחר זה, רצופות, וברוב הנסים גם יחד. הכל ופרט. הכל העירק לפרט ופרט העירק לכלל.